

Cadena de pregària per les Vocacions 2015

Diòcesis amb seu a Catalunya

Novembre 2015

www.cadenadepregaria.cat

Cadena de pregària per les vocacions '15

Cada any les diòcesis amb seu a Catalunya ens organitzem per resar durant les 720 hores del mes de novembre per «demanar a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9, 38).

La família, font de vocacions

Enguany l'Església ens convida a reflexionar sobre la família. El passat mes d'octubre s'ha celebrat el Sínode de Bisbes per tractar aquest mateix tema. Sabem que la família és Església domèstica i per tant estem convençuts que és d'ella d'on sorgeixen totes les vocacions. El lema d'enguany vol mostrar que és en el si de les famílies que neixen les vocacions, perquè de la mateixa manera que la família cristiana és la que educa i ensenya a resar i a viure en el Senyor, també és en ella on cadascú descobreix la seva vocació.

La cadena de pregària és una iniciativa que, a imatge de la família que de generació en generació transmet el tresor de la fe, vol mantenir la pregària pel do de la vocació; perquè siguin molts els que no tinguin por de respondre generosament a la crida que Déu fa.

Família cristiana i vocacions

Hem arribat a l'onzena edició de la Cadena de Pregària per les vocacions. Aquest mes de novembre les deu diòcesis amb seu a Catalunya ens unim en la pregària al llarg de 30 dies de vetlla ininterrompuda. Voldria subratllar, en primer lloc, que la família és l'àmbit primer i natural de la transmissió de la fe. Hem nascut a la fe gràcies a la nostra família. Els pares ens van portar a batejar i van vetllar perquè es desenvolupés en nosaltres la fe rebuda. En la majoria de les famílies cristianes, amb la primera educació se'ns oferien les realitats de la fe, tot convidant-nos a acceptar-les i integrar-les amb plena naturalitat. Aquesta fe que posteriorment és reafirmada en l'adolescència, en la joventut, en la maduresa, perquè la fe s'ha d'anar renovant i aprofundint en cada etapa de la vida.

Així ha estat fins ara i així hauria de ser. Els pares cristians són col·laboradors de Déu en la generació dels seus fills, en l'atenció a les seves necessitats i en la transmissió de la fe. Ara bé, la transmissió de la fe en la família s'ha afeblit en els últims temps. Aquesta és una de les preocupacions més greus de l'Església a casa nostra. En gairebé totes les famílies, la fe creixia en les noves generacions la

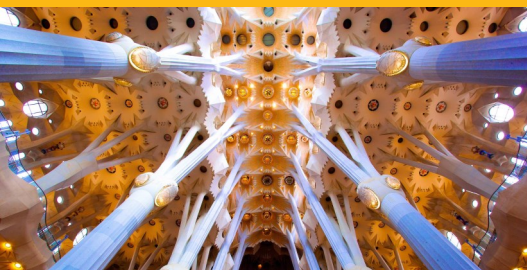
Els pares són col·laboradors de Déu

influència de l'ambient familiar, per contagi, pels exemples dels més grans, pel suport d'una cultura que incorpora les referències religioses amb tota normalitat. Avui això s'ha perdut en bona part. Els pares d'avui en dia no tenen temps per conviure amb els seus fills. Falta temps per conviure, per compartir, per dialogar, per jugar, etc. Ara bé, la pedagogia de la fe ens diu que cal conviure i practicar la fe amb persones creients, que inspirin admiració i confiança.

Per això, per a un nen o per a un jove, no hi ha millor forma d'aprendre a viure com a cristià que practicant la fe al costat dels seus pares. S'aprèn a creure vivint amb els qui creuen, i per a això l'àmbit més adient és la pròpia família. Doncs bé, tal com la família és l'àmbit primer i natural de la transmissió de la fe, també és l'àmbit primer i natural de la pastoral vocacional. Per això és tant important potenciar la cultura de la vida i també la cultura de la vocació, perquè vagin impregnant l'àmbit familiar, perquè els matrimonis acullin generosament el do de la vida i valorin la vocació sacerdotal d'un fill com el regal més gran de Nostre Senyor. La crida d'un fill al sacerdoti és signe inequívoc de la benedicció de Déu sobre aquella família. Els pares estan cridats a educar als seus fills en la fe i en la disponibilitat i seguiment de la crida de Déu. D'aquesta forma, els ajuden a créixer com a persones i com a creients, a trobar la felicitat i l'alegria. D'aquesta forma, la família esdevé com un primer seminari on poden germinar les llavors de vocació. Que el Senyor ens concedeixi per intercessió de Maria les vocacions que les nostres diòcesis necessiten.

+Josep Àngel Saiz Meneses

Bisbe de Terrassa, i bisbe encarregat de coordinar la pastoral vocacional a la CET

La família, escola vocacional

Ser pare és sobretot ser servidor de la vida i del creixement

Ens trobem avui dia amb una absència que es fa notòria tant a les nostres comunitats parroquials com a les diferents institucions religioses que d'alguna manera són part de la nostra vida diària: les vocacions als ministeri sacerdotal.

Però, particularment, aquestes vocacions es fan especialment escasses

“ El focus essencial del naixement de les vocacions és la pròpia família ”

degut a l'àmplia necessitat de preveres que té l'Església catòlica avui a les nostres esglésies del món occidental que, cada vegada més minvades d'aquestes vocacions, es veuen amb la necessitat de suprimir cultes, ajudes i serveis a la comunitat, direcció espiritual de persones, preparació al jovent, i fins i tot aquell acompanyament de vida que tantes vegades ha representat la presència d'un ministre ordenat a la vora de les famílies.

S'han donat moltes raons perquè això hagi succeït: pèrdua de valors, disgregació de les famílies, joventut amb poques ganes de compromís, manca de rigor en les pròpies escoles, acomodament a una societat en què tot defuig i passa en un instant... Però moltes vegades ens oblidem que el focus essencial del naixement de les vocacions és la pròpia família.

Quan ens porten a batejar, moltes vegades en braços dels pares i padrins, se'ns recorda aquella lectura del profeta Ezequiel que ens parla de que el Senyor ens traurà un "cor de pedra" i ens posarà un "cor de carn" tot enfondint-nos un Esperit nou.

Moltes vegades, d'aquesta lectura, no se n'extreuen algunes conseqüències pràctiques que, un cop pensades, són els ciments per a què es puguin construir vocacions que neixin del si de les pròpies famílies. Perquè, com recordava Benet XVI en ocasió de la festa de Sant Josep el 19 de març de 2009, "ser pare és sobretot ser servidor de la vida i del creixement".

En aquest context, ser pares vol dir per davant de tot fer créixer en el cor dels nostres fills la sensibilitat per la gratuïtat de la vida, la bellesa i l'art, l'acompanyament gratuït dels altres, el do dels pares i familiars, els amics que ens envolten i, en el si de la família, fer-se col·laboradors del servei de cada dia, del compartir taula, del passar junts de les alegries a les penes, de superar els moments d'angoixa i de dolor, i d'anar-se fent forts en el camí de la vida, fent que el nostre cor bategui com un "cor de carn" que estima, ajuda, resisteix i participa.

En aquesta construcció del cor dels fills com a pares, l'Esperit donarà els seus fruits com tantes vegades ha fet al llarg d'aquelles famílies que han crescut amb aquest afany de creixement.

Déu ha cridat als seus fills perquè puguin, des del ministeri, fer un servei de diaconia que passi de la llar a les comunitats, dels germans de carn als germans de fe, de l'amor de família a donar-se a la família cristiana, de ser servidors de la taula casolana a ser servidors de la taula de l'Eucaristia i passar aplegats de la *Domus Ecclesiae*, "Església de la llar", a la *Christi Ecclesiae*, "Església del Crist", on tots hi som aplegats.

Per tant, la família i els pares han de ser l'aigua que sadolli tot el que els envolta com a família per preparar "cors de carn" plens de l'Esperit de Déu.

Ramon
Ollé Ribalta
Delegat dels mitjans
de comunicació social
de l'Arquebisbat de
Barcelona

El testimoni de les famílies

Què suposa per la vostra família tenir un fill sacerdot?

"Poc a poc la seva il·lusió i la seva alegria va ser la nostra. El dia de la seva ordenació va ser espectacular, realment donem gràcies a Déu per aquest gran do d'un fill capellà. A més quan veus la quantitat de gent que en les parròquies l'estimen, com a tots els mossens, ens sentim orgullosos.

Estem molt contents, a més el podem acompanyar on va i viure amb ell molts moments bonics. També penso que és un do, i una alegria tenir un fill capellà".

Família
Guerola
Arrastraria
Tortosa

Com us va prendre la decisió del vostre fill de ser sacerdot?

Família
Elvira
Gorgorió
Urgell

"Quan tenia tretze anys, durant el curs escolar, ens diu que vol anar al seminari. Nosaltres li vam dir que això no podia ser fins que acabés el curs acadèmic però ell insistia que ho volia fer en aquell mateix moment. Aleshores nosaltres li vam dir que millor esperés a acabar el que li feia falta d'estudis, fins i tot la seva germana li va aconsellar el mateix. Finalment entrà al seminari havent acabat el seu curs acadèmic.

Al principi del seminari el trobàvem a faltar a casa, però a la vegada ens feia molta il·lusió pensar que tindríem un fill sacerdot."

Recomanaríeu a les famílies que resessin perquè els sorgeixin vocacions?

"La vida de les famílies és molt diversa. La vida de la família cristiana no és una garantia pel sorgiment de vocacions. En la nostra humanitat està inserida la llibertat dels fills de Déu que ningú pot tòrcer ni qüestionar. Però Déu escolta sempre allò que se li demana amb insistència i més quan es tracta de donar a la seva Església els ministres necessaris per poder anunciar l'Evangelí. Pregar en família sempre ha estat un motiu de cohesió. Adreçar-se plegats al qui ens estima afavoreix la bona relació entre els esposos i entre els pares i els fills.

Una senzilla pregària demanant vocacions al ministeri ordenat o a la vida religiosa no hauria de faltar mai, sigui en la família o en el grup de vida cristiana. És necessari demanar a l'amo dels sembrats que envii treballadors als seus camps. Estem segurs que les nostres pregàries van ser escoltades i que ho són sempre, però moltes vegades quan Déu ens allarga la mà, cal tenir la decisió d'agafar-la i de seguir el camí que ens ensenya".

Família
Mateu
Usach
Tarragona

Espai de pregària

Us proposem un model d'oració per a poder pregar individualment o en comunitat per la família, font de vocacions. Trobareu més pregàries, així com també les entrevistes íntegres a les famílies a la web www.cadenadepregaria.cat

Reunits amb la família de Natzaret, model i imatge de la humanitat nova, elevem al Pare la nostra pregària perquè totes les famílies siguin lloc de creixement en saviesa i gràcia.

- Per la santa Església de Déu, perquè en el seu interior i en les relacions amb el món doni la imatge d'una veritable família que sap estimar, perdonar i valoritzar cada persona. Preguem.
- Per la família, església domèstica: perquè inspiri als més propers i als que estan lluny aquesta confiança en la Providència que ajuda a acollir i a promoure el do de la vida. Preguem.
- Pels pares i mares de família, perquè sàpiguen transmetre la fe cristiana als seus fills i educar-los en la generositat per acceptar joiosament la voluntat de Déu. Preguem.
- Pels fills, perquè trobin sempre en els seus pares models de vida cristiana i tinguin fortalesa i saviesa per construir la seva vida sobre el fonament segur de Jesucrist. Preguem.
- Pels joves cridats al sacerdocí i a la vida consagrada, perquè les seves famílies els donin suport amb fe i generositat. Preguem.

Oh, Déu, que en Jesús, Maria i Josep ens heu donat un exemple perfecte d'amor i adhesió a la vostra voluntat divina, renoveu en totes les llars les meravelles del vostre Esperit perquè les famílies siguin un planter de vocacions als diferents estats de vida cristiana. Per Crist Senyor nostre.

Oh Déu, Pare de Bondat, que heu enriquit la vostra Església amb sacerdots i vides consagrades, agraïts per aquest gran do, us demanem que, per mitjà del vostre Fill Jesucrist, susciteu abundoses vocacions que responguin amb generositat a la vostra crida per a l'extensió del Regne i que cap dels vostres fills no es perdi.

Senyor Jesús que donàreu la vida per nosaltres i continueu fent sentir la vostra crida, doneu-nos cristians conscients del seu Baptisme que s'atreveixin a seguir-vos amb generositat a través del sacerdocí o de la vida consagrada. Que la resposta de sant Pere "ja ho sabeu que us estimo" ajudi tots aquells que crideu a dir un joiós amén a l'Amor.

Rosari per les vocacions

Enguany us volem proposar que cada dijous reseu el Rosari oferint cada misteri per una vocació diferent.

Primer misteri. El baptisme del Senyor

Us demanem, Senyor, per la vocació universal a la santedat. Que tots siguem fidels a la nostra condició de batejats; a la crida que ens feu a seguir-vos i identificar-nos cada dia més a Vós.

Segon misteri. Jesús a les noces de Canà

Us demanem, Senyor, per les vocacions matrimonials. Que molts joves tinguin la valentia de formar una família cristiana, col·laborant en la vostra obra creadora.

Misteris de Llum

Tercer misteri. L'Anunci del Regne

Us demanem, Senyor, per les vocacions religioses apostòliques. Que no faltin mai persones que es comprometin a viure les virtuts evangèliques enmig del món.

Quart misteri. La Transfiguració del Senyor

Us demanem, Senyor, per les vocacions contemplatives. Que arreu hi hagi comunitats vives que us lloïn constantment en la pregària confiada.

Cinquè misteri. La institució de l'Eucaristia

Us demanem, Senyor, per la vocació al ministeri presbiteral. Que siguin molts els qui escoltant al vostra crida es configuren a Vós, el Bon Pastor.